

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάντα- λάξουν : ὁ Ἀγαῖος Δρομεὺς μετὰ τὴν Νυμφαίαν, Ποιμενικὴν Φλογεράν, Ἡρώα Γαριβάλδην, Ἀνδαλουσίαν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ἔστι μάρτυς, Τοδοσίτῃς Ἀρεμίν, Δευκὴν Χόνα καὶ Λευκὸν Μαρουσιὰκι (εἰ δυνατόν μετὰ τὸν ὄνοματά των) — ὁ Καρχαρίου τοῦ Αἰγαίου μετὰ τὴν Εὐκρατον Ζώνην, Δέαν, Ἀδῶνα Περιστεράν, Τρεχαγυρενοπούλον καὶ Ἀσπροποταμίτην — ὁ Ἀεροστρόβιλος μετὰ τὸν χαριτωμένον ἱππότην Δὸν Κιχώτην. — ἡ Φερεύτηνος Χρυσάλλης μετὰ τὴν Ἑλλην Πάλλη καὶ μετὰ τὴν πρώην Δευκὴν Ἀρκτον, ἀλλὰ μετὰ τὸν νέον τῆς ψευδωνυμίου — τὸ Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου μετὰ τὴν Ἀνθισμένην Λυγαρίαν, Χαλασὸν Κόσμον καὶ Ἑλληνικὴν Σημιαίαν. — ἡ Ἀγκυρα τῆς Ἑλπίδος μετὰ τὴν Πεταλοῦσαν τῶν Σερβῶν, Τσοῦγγραν, Φίλερον Χελιδόνα, Εὐτέρπη, Τοῦν-Τσῶν (τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὰρχικά) καὶ Τιχ-Τάω — ἡ Γερραία Σουλιώτισσα μετὰ τὸν ἐξάδελφον τῆς Ἀκάματον Προδλάτην καὶ μετὰ τὴν Κωνσταντίνου Σημιαίαν — ἡ Ἰρις μετὰ τὴν Δευκὴν Ἀρκτον, Δὸν Κιχώτην, Κύμα τοῦ Δονάβως, Ταγαγραφίαν Κόρην, Δευκὴν Ἀνακίαν, Ἀργίαν Ἀμερικανίδα, Ἀγκυραν τῆς Φιλίας, Δέαν καὶ Ἀφελὴ Καρδίαν — ἡ Νύμφη τῆς Ἀβόδου μετὰ τὸ Πράσον Ἀργεῖτικόν, Ἀφρομένον Κύμα, Δόρον Βέρωνα, Ὁραίαν Κέρκυραν, Τρεχαγυρενοπούλον, Κόρην τῶν Δευκῶν Ὀρέων, Μέλινα Κροτωνιάτην, Ἐθελοτήν Στρατιώτην, Μέλινα Ἀέτον, Τρικυμιώδη Μάλεον, Μῶλον Πατῶν, Μέγαρ Ἀλέξανδρον, Κύμα τοῦ Δονάβως, Χρυσὴν Βροχίην καὶ Ἐνοσίγθωνα Ποσειδόνα — ἡ Μέλινα Καλλιτέχνις μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα καὶ μετὰ τὸ Ἔστι μάρτυς (ἀν τοῦ ἀρεσῆ) — ὁ Φιλαδέλφος μετὰ τὴν Ποιμενικὴν Φλογεράν, Ἡρώ, Τσοῦγγραν, Παχῶν Τσῶν, Ἀρχιζέλιον, Ἀργίαν Ἀμερικανίδα, Τρομάραν καὶ Τυράνειον Κήπων — ὁ Δὸν Κολοῦδας Πάτερας μετὰ τὴν Μυροσίην, Συννερόδη Οὐρανόν, Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον, Παγωμένον Ὀκεανόν, Ὀλύμπιον Δία, Φέρον Βιτακόν, Λοιομένητον Τρομηστού, Δευκὴν Ἀρκτον (ἔμπροσθεν ἐκατέρωθεν) Ἀλέξανδρον Οἰκοκυμῆτη καὶ Ἡσυχὸν Ἀράκι — ὁ Στρατηγὸς Ἀντίβας μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον Οἰκοκυμῆτην καὶ μετὰ τὸν Καλλικλιτάρων — ὁ Φαρόμαλος μετὰ τὸ Ἀρχιζέλιον — ὁ Μέγαρ Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν Περσόδη Παρῶν καὶ μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον Οἰκοκυμῆτην.

Ἀνάγκη ἀπόλυτος εἰς τὸν φακελον ἐκαστου τετραδίου, τὸ ὁποῖον στέλλετε, νὰ μου σημαίνετε ἀν τὸ τετράδιον αὐτὸ εἶνε ἀνταπίδοσις, ἢ ἂν τὸ στέλλετε πρώτοι κατόπι προτάσεως. Π. χ. «Διὰ τὴν Ἀσπράτην, τῆς ὁποίας ἔλαβα τὸ τετράδιον» ἢ «διὰ τὴν Μένουσαν», ἢ ὅποια μοῦ ἐπρότεινε ἀνταλλαγήν». Μὴ τὸ παραλείπετε ποτέ, σὰς παρακαλῶ.

Ἀσκαμοὶ, πληροφορία. — Ὁ Τρεχαγυρενοπούλος ἐνόησε τὸ ὄνομα τῆς Μελλοῦσης Καλλιτέχνιδος ἀπὸ τὰ ἀρχικά τῆς· ἔχει δὲ παράπονα κατὰ τῆς Ἀσπράτης, διότι ἀκόμη δὲν ἔλαβε τὸ τετράδιόν τῆς. — Ὁ Ἀγαῖος Δρομεὺς ἀσπάζεται τὴν Ὁραίαν Κέρκυραν καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Μαγευμένης Ἀκρογιαλίας ὁ Νικητῆς τῶν Θεμοπολιτῶν τὸν Μιχ. Π. Κορυζιῆν ὁ Ναστραδδὴν Χόντζας τὰς συνδρομητικὰς μου, ὅσαι εἶνε ἔσωτερικαί εἰς τὸ Παρθεναιγενεῖον Πριναρῆ καὶ Φουντουκίη, ἰδιαιτέρως δὲ τὴν Θάλειαν, τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν Νίτσαν· τὸ Τῶρον τῆς Στυγὸς τὴν γνωστὴν του (καὶ ἃς σκεφθῆ νὰ τὸ εὑρῆ) Γλυκὸν Λαῶν Ἀηδόνα, ὃς καὶ τὸν Κροκιδέουλον τοῦ Νείλου — ὁ Διογένης Λαέρτιος πληροφορεῖ πάντας, ὅτι δέχεται τὴν προτεινομένην ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς συγχρόνου ἀνταλλαγῆς καὶ τὸν

ὀνομάτων των — ὁ Οἰδίπους Τύραννος παρατρῆεῖ δὲ εἰ ἔξ Ἀθηνῶν ἀπουσία τῆς Ναυτοπούλας ἔγεινε ἐπιστολὴ εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐδῶ συνδρομητῶν καὶ συνδρομητῶν μου τὸ δὲ Ἀψὲ Σβῶσε τὴν ἐρωτᾷ πῶς περὶ εἰς τὴν πατρίδα τῆς ; — ὁ Καρχαρίου τοῦ Αἰγαίου ἀσπάζεται τὸν Μιναταύρον — ὁ Ἑλλιδιόφορος ἐρωτᾷ τὸν Κεραυρὸν εἰς ποῖον σχολεῖον πηγαίνει ; — ἡ Νύμφη τῆς Ἀβόδου ἀσπάζεται τὴν Σανθὴν Ἑλληνιστοῦσαν — ἡ Ἰρις, ἡ ὅποια ἔλαβε τὸ τετράδιον τῆς Μαγευμένης Ἀκρογιαλίας, παρητήρησεν ὅτι ὁ χαρακτήρ σου εἶνε φοβερὰ μετὰ τὸν τῆς ἐξαδέλφου τῆς Μ... τί συμβαίνει ; — ὁ Ρωμύλος ἀσπάζεται τὴν Ἑαρινὴν Ἐσπέραν — ἡ Ἑλλιστοῦσα παραπονεῖται ὅτι δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τετράδιον παρὰ τοῦ Λέοντος Ἰσαύρου — ἡ Μέλινα Καλλιτέχνις εὐχεται εἰς τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα νᾶναδειχθῆ, ὅπως ὁ Μιλτιάδης, ἀνώτερός τῆς· δηλαδὴ νὰ λάθῃ ἀνώτερον τῆς βραβείον — ὁ Ἀραπάκος παρακαλεῖ τὸν Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ νὰ ἐνθυμῆται τὸ ἆφα-ἆφα καὶ τὰ λοιπὰ παιγνίδια, ποῦ ἔπαιζαν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ διαλείμματος ; — ἡ Ναυτοπούλα ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Κολοῦσοῦ τῆς Ρόδου, δύναιται δὲ νὰ τῷ εἶπῃ καὶ τὸ ἰδικόν τῆς δι' ἐπιστολῆς ; — ὁ Ἀσπροποταμίτης παραπονεῖται ὅτι ἡ Πυθία τῷ καθυστερεῖ τετράδιον πρὸ 70 ἡμερῶν (ἐγὼ ὅμως ἔμαθα, ὅτι ἡ Πυθία ἦτο ἀσθενὴς καὶ ὅτι δὲν στείλῃ ἀργότερα ὅσα τετράδια ὄφειλε) — ὁ Φαρόμαλος ἀσπάζεται τὸ Στάδιον τῆς Νικοπολῶς.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἀπῆδαλον (ἐστεῖλα)· Νικητῆν τῶν Θεμοπολιτῶν (ἐστεῖλα 17ον τόμον καὶ Μαρουσιαν)· Ἀγατέλλορτα Ἥλιον, Διογένην Λαέρτιον (ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷ, ἔχει ψευδώνυμον)· Ἐθελοτήν Στρατιώτην, Κόρην τοῦ Ἡλίου (μετὰ τὸ θερμὰ μου συγχαρητήρια)· Στέλλω Ἐμμαροῦν (διεθ. ἡλέαν) Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδά, Νύμφην τοῦ Αἰγαίου, Φερεύτηνον Χρυσάλλίδα (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας)· Ταπεινὸν Ἴον (μόνον λόσεις ;)· Μικρὸν Συμπαθητικόν, Ἑαρινὴν Ἐσπέραν, Ἀστερόεσσαν Νύκτα, Ἀγροστριανταφυλίαν, Ρομύλον (ἐστεῖλα)· Τοῦν-Τσῶν, Ἐωσφόρον, Σαταπῆν, Τρομάραν (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐκφράσεις καὶ τὰς ἐνεργείας)· Φιλαδέλφον (τὸν συγχαίρω καὶ τῷ εὐχόμεν καλὴν διασπιδεῖαν)· Ποιητῆριαν Σαπφῶν (ναί)· Κεραυροδόλον Δία, Ἀνδρέϊον Εὐζώνον (τὸν συγχαίρω καὶ τὸν εὐχαριστῶ)· Ἰωάννην Χειμαροῦν (ἐστεῖλα)· Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, Κουταλιανόν, Ἀψὲ Σβῶσε (χαίρω που ἔγινε καλά)· Φίλερον Κόρην, Ἀκτίνα Ἥλιον, κτλ.

Εἰς δας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Ἰουλίου θάπαντίσω εἰς τὸ προσεχές.

Τὸ παρὸν φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως» ἐκδίδεται δύο ἡμέρας βραδύτερον τοῦ συνήθους καὶ ἀνεῖ τῆς τακτικῆς εἰκόνας τοῦ μυθιστορηματος. Τὴν εἰκόνα ταυτην, μαζὶ μετὰ ἄλλας, τὴν ἔχον στείλῃ νὰ ταχυγραφηθῆ ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου εὑρίσκεται ἀπὸ τινος, τειλοποιουμένου· εἰς τὴν τέχνην του, ὁ ἡμέτερος ξυλογράφος κ. Ε. Καζάνης. Ὑπολογίσωμεν τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκρεῖσεται διὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ διὰ τὴν ἀποστολήν, εὐρομεν δὲ ὅτι θὰ τὴν εἴχαμεν ἐγκαίρως. Ἀλλ' ἐλογαριάσωμεν χωρὶς τὸν ξενόδογον — δηλαδὴ χωρὶς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ταχυδρομικῶν δερμάτων ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Τὴν ὠρισμένην ἡμέραν ἔλαβον μετὰ ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ κ. Καζάνη, ἀναγγέλλοντος ὅτι μᾶς ἀποστέλλει τὰς ταχυγραφίας· ἀλλ' ὅσον ἐξητήσαμεν παρὰ τοῦ Ταχυδρομείου τὸ δέμα, μᾶς ἀπήντησαν ὅτι δὲν ἐλήθησαν ἔτι ἐνταῦθα, εὐρισκόμενα πεισανθὸν εἰς τὸ Τελωνεῖον Πειραιῶς ! Ἐπεριμένα-

μεν, ἔσταματήσαμεν τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ φύλλου, παρήλθον τέσσαρες-πέντε ἡμέραι. . . . τίποτε ! Ἐπὶ τέλος ἀπηλιόπισθημεν καὶ παραγγείλαμε νέας εἰκόνας ἐνταῦθα. Ἑλπίζομεν ὅτι οἱ φίλοι μας θὰ μᾶς συγχωρήσουν διὰ τὴν ἀκούσιαν αὐτὴν ἔλλειψιν καὶ βραδύτητα, μαθάνοντας ὅτι ἐν δέμα διὰ νὰ φθάσῃ ἐκ Γερμανίας εἰς Πειραιᾶ χρειάζεται μόνον 5 ἡμέρας· διὰ νὰ φθάσῃ δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Ἀθήνας χρειάζεται 25 ! ! Ἐ, αὐτὸ δὲν ἤμεθα ἱκανοὶ νὰ τὸ φαντασθῶμεν καὶ νὰ τὸ προυπολογίσωμεν. . . .

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰ λύσεις στέλλονται μέχρι 12 Ἀυγούστου ἐ. ἐ.

351. **Συλλαβόγραφος.**
Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, μετὰ ἄλλο καλλωπίξεσαι. Προβάλλω, κ' ἐν τῷ ἄμα ἀρχίσεις καὶ φλογίξεσαι. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ
352. **Λινγμα.**
Εἰς μίαν μικρὰν ἡμιήννην φειδάκι λαμπυρίζει καὶ βαθυπόρον τὸ ὕδωρ τῆς αὐτῆς ἐξαφανίζει. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα
353. **Μωσαϊκόν.**
Ἡ θάλασσα, ὁ οὐρανός, ἡ γῆ καὶ οἱ ἀστέρας ἀν ὁμοῦν τὸ καθένα των ἔνα καὶ μόνον γράμμα, τὸ ὄνομα θεοῦ τινος θὰ εὕρῃς ἐν τῷ ἄμα. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀργυραλίας
354. **Τρίγωνον.**
1. Καρδίαν ἔχω καλὴν καὶ τρόπον.
2. Μ' εὕρισκεις μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους.
3. Εἰς τὴν τροπὴν σου εἶμ' ἀναγκαῖον.
4. Ζῶρον τετράποδον καὶ δὴ χερσαῖον.
5. Ἀνωταυμία, ὅπως συνήθως.
6. Βάσιον τοῦ μ' ἔχει ὁ κάθε μῦθος. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῆς Νερίας
355. **Φύρδην-μίγδην.**
Λαστοσκῆκος τις λωπυρὸν κινεῖα, ἔξ τῆσαν ρέπταν λέβας μνία, ἴκα φρενιέτωρ τήνω σω γείθμα, Νεῖτε ρογαῖω, γέλες, κῆτμα. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρικυμιώδου· Μαλίκα
- 356-361. **Μαγικὸν γράμμα.**
Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδιόπουτε γράμματος ἐκαστῆς τῶν· κατωτὶ λέξων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζον ἄλλας τῶσας λέξεις :
Φίλος, Ἀρῆς, Σόλων, πόρος, θρόνος, ὄρμος. Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλκιῆ Οὐκονομίδου.
362. **Διπλῆ ἀκροστιχίς.**
Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ποιητοῦ, τὰ δὲ δευτέρω ἀντιστρώφως ἀναγνωσκόμενα, ἀρχαῖον θεοῦ.
1, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 2, Πέλιος τῆς Ἑλλάδος. 3, Οὐρανιον σῶμα. 4, Γεωμετρικὸν σχῆμα. 5, Ποτόν. 6, Σαλαμίς. Ἐστάλη ὑπὸ Ἐπιφ. Θεοδ. Μιχαῆλ Τσοῦβαλη
- ΛΥΣΕΙΣ**
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 7 Ἰουλίου 1897.
275. Ἐλασσών (Ἐλα, σόν). — 276. Τιμολέων, λέων.
277. **Λ** 278-282. 1, Λένας, 2, ΜΥΣ Εὐστράτης. 3, Γρανικός. 4, ΠΑΡΟΣ Γάγγης. 5, Ηακτωλός. — **ΚΑΛΑΜΑΙ** 283-287. Τῆ προσθήκῃ τοῦ γράμματος μ' σχηματίζονται αἱ λέξεις μάρκον, Σάμος, Ρωμαῖος, ράμφος, ποταμός. — 288. ΜΑΡΑΘΩΝ, ΣΑΛΑΜΙΣ (1, ΔΜρισΣα. 2, ΚΑλλιΔας. 3, ΑΡθήλα. 4, ΜΑλας. 5, ΙΟύΜη. 6, ΝΩνακίς. 7, ΑΝΘούΣα). — 289. Ἡ ἀνά, παρὰ, διὰ οἷον : ἡ ἀναπαράδι, τῆς ἀναπαράδος, κτλ. — 290. Μὴ ζῆς διὰ νὰ τρώγῃς, ἀλλὰ τρώγε διὰ νὰ ζῆς.
291. Ἡ Διάπλασις ὠραία εἶνε καὶ μᾶς ὠφελεῖ, ἔρχεται καθ' ἑβδομάδα μετ' οὐλοκαίνουρη στολή.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐπιθεωρούμενον ὑπὸ τοῦ Ἐξωτερικοῦ τῆς Παιδείας ἃς καὶ ἕχοιεν παιδιῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἐλθόντες παρασθῶν εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ὑψηλοῦς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἃς ἀνάγνωσμα ἁρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἰ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιώτισσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

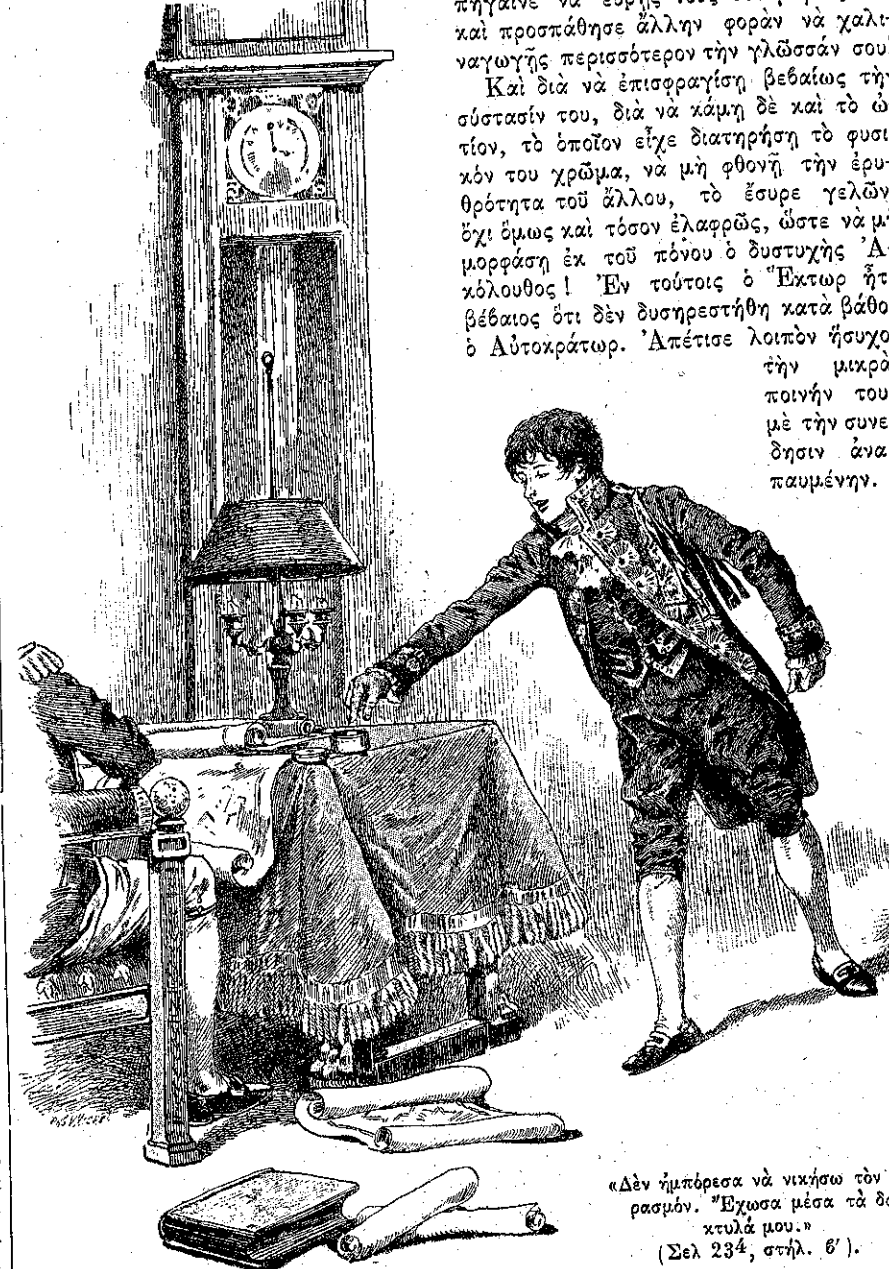
Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἰουλίου 1897

Ἔτος 19^{ος}. — Ἄριθ. 30

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἔδε Σελ. 226)

Ἄκουσον, ἄκουσον τὸν Μωμπρέν λίαν ἀνήσυχος.
Πῶς ; τὸ εἶχε μάθη λοιπὸν ὁ Αὐτοκράτωρ ; Ἡ ρωσικὴ ἀρκούδα τὸν εἶχε καταγγεῖλη ; Ὁ Ἐκτωρ ἀνεγνώριζεν ὅτι δὲν ἐφέρθη καλά καὶ ἀνέμενε δριμυτάτην τὴν ἐπίπληξιν τοῦ Αὐτοκράτορος.
Τὸν εὔρε μόνον, εἰς μίαν μικρὰν αἴθουσαν, συνεχωμένην μετὰ τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ.
— Ὁραῖα ! πολὺ ὠραῖα, κύριε ! ἀνέκραξεν ὁ Ναπολεὼν μόλις τὸν εἶδε. Ἐχετε τὸ θάρρος νὰ κρίνετε καὶ νὰ ἐπικρίνετε τοὺς προσκεκλημένους μου μεγαλοφώνως ! Μάλιστα ἐλησμονήσατε τὴν θέσιν σας εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ὠμιλήσατε αὐθαδῶς πρὸς τὸν Πρεσβευτὴν ἐνὸς τῶν πρώτων Κρατῶν τῆς Εὐρώπης ! Μὰ τελοσπάντων δὲν θὰ μάθουν νὰ φέρωνται αὐτοὶ οἱ Ἀκόλουθοί μου ;
— Μεγαλειότατε, ὁ πρίγκιψ Κουρακίνης σᾶς ἐξέβρισην. Αὐτὸ μὲ ἔκαμε . . . νὰ παραφερθῶ . . . ἐπέβρισεν ὁ νεανίσκος.
— Νὰ παραφερθῆτε ; Ὁραῖα δικαιολογία !
— Δὲν θὰ ἐπέτρεπα ποτέ εἰς κανένα νὰ ὑβρίσῃ τὸν Αὐτοκράτορά μου ! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ.
— Ὡστε δηλαδὴ, ἀντὶ νὰ σας ἐπιπλήξω, πρέπει καὶ νὰ σας συγχωρῶ, εἶπεν ὁ Ναπολεὼν εἰρωνικῶς. Ἀ, μάλιστα ! Ὑπερασπιστῆς τοῦ Αὐτοκράτορος ὁ κύριος . . . Καὶ διατί ὄχι ;
Παρατηρήσας τότε τὸ ἐν ὄτιον τοῦ Ἀκολούθου, ἀκόμη ἐρυθρόν,
— Νομίζω, εἶπεν ὁ ἄρωσιχ ἄρκουδα σ' ἔκαμε νὰ δοκιμάσῃς ὀλίγον τὰ νύχια τῆς . . . Τί εἶπες λοιπὸν, ποῦ τὴν ἐθύμωσες τόσο ;
— Μεγαλειότατε, ἐξωμολογήθη τὸ παιδίον χαμηλοφώνως, εἶπα ὅτι ὁ κύριος Συναχ . . . ὁ κύριος Τσερνιτσέφ εἶνε κατάσκοπος . . .
— Καλὰ εἶπες ! ἀνέκραξεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Καὶ ἔπειτα ;

— Σὰν πολὺ εἶπες ! ἀνέκραξεν ὁ Ναπολεὼν γελῶν ἠχηρῶς. Ἀδιαφορὸν ὅμως ! Δὲν ἔκαμες καλά νᾶναμιχθῆς εἰς πράγματα ποῦ δὲν σε ἐνδιαφέρουν. Καὶ διὰ νὰ μὴ το λησμονήσῃς εἰς τὸ μέλλον, θὰ μείνῃς ὑπὸ κράτησιν δύο ἡμέρας. Τώρα, πήγαίμε νὰ εὔρῃς τοὺς συντρόφους σου καὶ προσπάθησε ἄλλον φορὰν νὰ χαλιναγωγής περισσότερο τὴν γλῶσσαν σου !
Καὶ διὰ νὰ ἐπισφραγίσῃ βεβαίως τὴν σύστασιν του, διὰ νὰ κάμῃ δὲ καὶ τὸ ὠτίον, τὸ ὁποῖον εἶχε διατηρήσῃ τὸ φουσκὸν τοῦ χρώματος, νὰ μὴ φθονῇ τὴν ἐρυθρότητα τοῦ ἄλλου, τὸ ἔσυρε γελῶν, ὄχι ὅμως καὶ τόσο ἐλαφρῶς, ὥστε νὰ μὴ μορφάσῃ ἐκ τοῦ πόνου ὁ δυστυχῆς Ἀκόλουθος ! Ἐν τούτοις ὁ Ἐκτωρ ἦτο βεβαίως ὅτι δὲν δυσχεροστέθη κατὰ βάθος ὁ Αὐτοκράτωρ. Ἀπέτισε λοιπὸν ἡσυχος τὴν μικρὰν ποιήν του, μετὰ τὴν συνέδρῃσιν ἀναπαυμένην.

«Δὲν ἠμπόρεσα νὰ νικήσω τὸν πειρασμόν. Ἐβγῶσα μέσα τὰ δάκτυλά μου.»
(Σελ 234, στήλ. 6')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Η ΤΑΜΒΑΚΟΘΗΚΗ

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἐκτωρ κατέφθασε περιχαρῆς εἰς τὸ Μέγαρον τῶν Ἀρχαίων...

Καὶ ἐξῆγγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἕνα πρᾶγμα ἐπιμελῶς διπλωμένον εἰς ἕν μανθῆλιον...

Ἦτο μία ταμβακοθήκη περιχρυσος, φέρουσα ἐπὶ τοῦ καλύμματος ἕν Ν μετὸ Ἀυτοκρατορικὸν στέμμα ἄνωθεν.

— Σὺς τὴν ἐχάρισεν «ἐκεῖνος!» ἀνέκραξεν ἡ Λουκία. «ὦ, τί ωραία ποῦ εἶνε!

— Πραγματικῶς ωραιότατη! εἶπεν ἡ Δεσποινὴ Σιδωνία, παρατηροῦσα τὴν ταμβακοθήκην.

— Χρὶ μάτια μου! εἶπεν ὁ πολίτης Δαγκνέν, εὐρισκόμενος ἐκεῖ. Ἦθελε καὶ ταμπακιέραν μετὰ τὸ οἰκόσημά του!

— Καὶ τί ἔκαμε πάλιν ὁ κύριος Ἀκόλουθος, ποῦ του ἐχάρισαν ἕνα τόσῳ πολυτίμον ἄσπρον; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς Ἰακωβίνος...

— Καὶ τί ἔκαμε πάλιν ὁ κύριος Ἀκόλουθος, ποῦ του ἐχάρισαν ἕνα τόσῳ πολυτίμον ἄσπρον; ἠρώτησεν ὁ γηραιὸς Ἰακωβίνος...

— Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἔκαμε κάτι τι πολὺ καλόν! εἶπεν ἡ Λουκία, ἀλλῶως ὁ Ἀυτοκράτωρ δὲν θὰ του ἔκαμνε τέτοιο δῶρο...

— Ὄχι, δὲν ἔκαμα ὑποκλίσεις! ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ, σχεδὸν θυμωμένος.

— Μὰ τέλος πάντων πῆτέ μας, διατί σὺς τὴν ἐχάρισεν ὁ Ἀυτοκράτωρ; ἠρώτησεν ἡ Δεσποινὴ Σιδωνία.

— Θὰ σὺς τα διηγηθῶ ὅλα: Καθὼς ξεύρετε, ὁ Ἀυτοκράτωρ ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ προσφέρῃ μίαν πρέζαν ταμβακού ἀπὸ τὴν ἰδίαν του ταμβακοθήκην...

— Πέρνετε μίαν πρέζαν; εἶπεν ὁ Δαγκνέν, ἐξάγων τὴν ταμβακοθήκην του καὶ τείνων αὐτήν, ἀπαράλλακτα ὅπως τὸ ἔκαμνεν ὁ Ἀυτοκράτωρ.

— Ἦ θὰ σιωπήσετε, ἢ θὰ θυμῶσω! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ.

— Μὰ μὴ δίδετε προσοχὴν, εἰς ὅτι λέγει ὁ μπάρμπα-Δαγκνέν, εἶπεν ἡ Λουκία γελῶσα.

Ἁπὸ τὸ Ἐκτωρ ἐξεκοιλοῦθησε: Προσέφερε λοιπὸν ταμβάκον εἰς ὄλους, δεξιᾶ, ἀριστερᾶ...

— Καὶ μόνον εἰς τὸν κύριον Ἀκόλουθον δὲν προσέφερε; διέκοψε πάλιν ὁ ἀδιόρθωτος Δαγκνέν.

— Ἀκριβῶς! δὲν μου προσέφερε καὶ ἐγὼ ἐξῆλευα τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐθύθιζαν τὰ δάκτυλά των μέσα εἰς τὴν θήκην ὅπου τὰ ἐθύθιζε κ' ἐκεῖνος...

— Ὄχι, ὅτι μοῦ ἀρέσει ὁ ταμβάκος!... ἂ, μπά, κάθε ἄλλο! Ἀπορῶ μάλιστα πῶς εὐρίσκονται ἄνθρωποι...

— Καὶ ἀνοίξας τὸ κυτίον, ἠτοιμάσθη νὰ πάρῃ μίαν πρέζαν.

— Ὄχι! ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ ζωηρῶς. Δὲν σὺς τὸ ἐπιτρέπω. Εἰς τὸ ἐξῆς κανεῖς δὲν θὰ πάρῃ πλέον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ταμβακοθήκην!

— Καὶ ἔτσι θὰ τὴν ἀφήσης κληρονομία εἰς τὰ παιδιὰ σου! συνεπλήρωσεν ὁ πολίτης Δαγκνέν, δυσηρεστημένος ὀλίγον...

— Ὁ Ἐκτωρ ἔχει δίκαιον! εἶπεν ἡ Λουκία. Κανεῖς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγίση, ὅτι ἀνήκειν εἰς τὸν Ἀυτοκράτορα...

— Ἐπιτέλους ἐνίκηθη! ἀφῆσε τὴν γραφίδα του, ἐστήριχθη εἰς τὴν ράχην τῆς πολυθρόνας του καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια.

— Ἡ ταμβακοθήκη του εἶχε μείνῃ ἀνοικτή, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, πλησίον του. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ νικήσω τὸν πειρασμόν.

— Ἀλλὰ δὲν προσεῖδα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα... Ὁ ταμβάκος ἤρχισε νὰ με τσοῦζῃ φοβερά, ἴσως διότι δὲν τὸν ἔχω συνειθίσῃ...

— Μὰ τέλος πάντων πῆτέ μας, διατί σὺς τὴν ἐχάρισεν ὁ Ἀυτοκράτωρ; ἠρώτησεν ἡ Δεσποινὴ Σιδωνία.

— Θὰ σὺς τα διηγηθῶ ὅλα: Καθὼς ξεύρετε, ὁ Ἀυτοκράτωρ ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ προσφέρῃ μίαν πρέζαν ταμβακού ἀπὸ τὴν ἰδίαν του ταμβακοθήκην...

— Πέρνετε μίαν πρέζαν; εἶπεν ὁ Δαγκνέν, ἐξάγων τὴν ταμβακοθήκην του καὶ τείνων αὐτήν, ἀπαράλλακτα ὅπως τὸ ἔκαμνεν ὁ Ἀυτοκράτωρ.

— Ἦ θὰ σιωπήσετε, ἢ θὰ θυμῶσω! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ.

— Μὰ μὴ δίδετε προσοχὴν, εἰς ὅτι λέγει ὁ μπάρμπα-Δαγκνέν, εἶπεν ἡ Λουκία γελῶσα.

βλέμμα του ἐγαλλήνευσε καὶ μου ἔτεινε τὴν ταμβακοθήκην λέγων: — Εἶνε πολὺ μικρὴ καὶ διὰ τοὺς δύο μας. Κράτησέ την!

— Ἐπῆρα τὸ χέρι του καὶ τὸ ἐφίλησα μετὰ ἀγάπην... Καὶ νομίζετε—προσέθεσεν ὁ Ἐκτωρ, — ὅτι εἵμπορεῖ κανεῖς νὰ μ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ λατρεύω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον!

— Μπά! πῶς εἶνε δυνατόν! εἶπεν ὁ πολίτης Δαγκνέν εἰρωνικῶς, ἄνθρωπὸν πού σου χαρίζει χρυσὰς ταμβακέρες μετὰ θαυμάσιον ταμβάκον!

— Ὄχι! ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ ζωηρῶς. Δὲν σὺς τὸ ἐπιτρέπω. Εἰς τὸ ἐξῆς κανεῖς δὲν θὰ πάρῃ πλέον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ταμβακοθήκην!

— Καὶ ἔτσι θὰ τὴν ἀφήσης κληρονομία εἰς τὰ παιδιὰ σου! συνεπλήρωσεν ὁ πολίτης Δαγκνέν, δυσηρεστημένος ὀλίγον...

— Ὁ Ἐκτωρ ἔχει δίκαιον! εἶπεν ἡ Λουκία. Κανεῖς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγίση, ὅτι ἀνήκειν εἰς τὸν Ἀυτοκράτορα...

— Ἐπιτέλους ἐνίκηθη! ἀφῆσε τὴν γραφίδα του, ἐστήριχθη εἰς τὴν ράχην τῆς πολυθρόνας του καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια.

— Ἡ ταμβακοθήκη του εἶχε μείνῃ ἀνοικτή, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, πλησίον του. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ νικήσω τὸν πειρασμόν.

— Ἀλλὰ δὲν προσεῖδα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα... Ὁ ταμβάκος ἤρχισε νὰ με τσοῦζῃ φοβερά, ἴσως διότι δὲν τὸν ἔχω συνειθίσῃ...

— Μὰ τέλος πάντων πῆτέ μας, διατί σὺς τὴν ἐχάρισεν ὁ Ἀυτοκράτωρ; ἠρώτησεν ἡ Δεσποινὴ Σιδωνία.

— Θὰ σὺς τα διηγηθῶ ὅλα: Καθὼς ξεύρετε, ὁ Ἀυτοκράτωρ ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ προσφέρῃ μίαν πρέζαν ταμβακού ἀπὸ τὴν ἰδίαν του ταμβακοθήκην...

— Πέρνετε μίαν πρέζαν; εἶπεν ὁ Δαγκνέν, ἐξάγων τὴν ταμβακοθήκην του καὶ τείνων αὐτήν, ἀπαράλλακτα ὅπως τὸ ἔκαμνεν ὁ Ἀυτοκράτωρ.

— Ἦ θὰ σιωπήσετε, ἢ θὰ θυμῶσω! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ.

— Μὰ μὴ δίδετε προσοχὴν, εἰς ὅτι λέγει ὁ μπάρμπα-Δαγκνέν, εἶπεν ἡ Λουκία γελῶσα.

Ἦ θὰ σιωπήσετε, ἢ θὰ θυμῶσω! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ.

— Μὰ μὴ δίδετε προσοχὴν, εἰς ὅτι λέγει ὁ μπάρμπα-Δαγκνέν, εἶπεν ἡ Λουκία γελῶσα.

Η ΜΟΙΡΑ ΤΗΣ ΑΛΩΠΟΥΣ

Ἄλωπού μιά φορὰ πεινασμένη γερά Σίμωσ' ἕνα μεγάλο κουμάσι

Κι' ἀρχινῶ τεχνικὰ τὲς φωνές, κά, κά, κα, Μὲ σκοπὸ πετεινὸ νὰ γελάσῃ

Γιὰ νὰ βῆ ἄπ' ἐκεῖ καὶ τὸν φάγ' ἢ κακῆ. Πάλιν ἡ μοῖρα τῆς εἶχε γραμμένο

Νὰ τὴν διψῇ χωρικός καὶ τουφέκι ὁ κακὸς Νὰ σκώσῃ γοργά, γεμισμένο

Μιά φωτιὰ δυνατὴ καὶ καπνὸς καὶ βροντὴ Χύθηκ' ἐξαφ' ἐμπρός 'ς τὸ κουμάσι

Φοβερὴ τουφεκιὰ τὴν ζωὴ τὴν γλυκεῖα Τῆς φτωχῆς ἀλωπούς εἶχ' ἀρπάσῃ

Ἄλλα θεὸς καμμιὰ φορὰ Κι' ἄλλα φέρνει ἢ φορὰ.

Η ΕΠΙΣΚΕΥΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

Ἡ Μίτσα Ζαβορώφ, μαθήτρια τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ Παρθεναγωγείου ἐν Πετρούπολει...

«Ἀγαπητῆ μου, θὰ σου διηγηθῶ κάτι πού μου συνέβη χθές. Σὺ που ἀγαπᾷς τόσο τὸν Τσάρον, θὰ το ἀκούσῃς μ' ἐνδιαφέρον:

«Ἦμεθα ὄλοι μας εἰς τὸ Ἐστιατόριον, διὰ τὸ πρόγευμα. Δὲν εἶχαμεν τελειώσῃ ἀκόμη τὴν σοῦπᾶν μας, ὅταν ἔξασα ἠκούσθη ἡ φωνή: ὁ Τσάρος! νὰ ὁ Τσάρος!

«Εὐθὺς ἐσηκώθημεν ὄλοι μετὰ τὸν θόρυβον. Ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος Νικόλαβιτς¹⁾ εἰσηλθεν ἢ μᾶλλον εἰσώρμησε.

«Καλημέρα σας, κορίτσια μου!» εἶπε μὲ φωνὴν πολὺ φαιδρὰν καὶ μὲ μειδίαμα γλυκύτατον.

«Ἀπεκρίθημεν ὄλοι μαζί: — Καλημέρα, Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς! Πῶς ἔχει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης; Πῶς ἔχει ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, ἢ Ἀυτοκράτειρα;

«— Πολὺ καλὰ, κορίτσια μου, λαμπρά!... Καὶ ἡ σοῦπά σας, προσέθεσε, εἶνε καλὴ; γιὰ νὰ ἰδοῦμε!

«Εὐρίσκειτο ἴσα-ἴσα ἀπέναντί μου.» Ἐδραξε ἀμέσως τὸ χουλιάρι μου καὶ ἐδοκίμασε τὴν σοῦπᾶν.

«— Χμ! χμ! ἔκαμε δὲν εἶνε καθόλου ἄσχημη!

1) Πρόκειται περὶ τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Β', πάππου τοῦ σημερινοῦ Τσάρου Νικόλαου Β'.

ΣΚΕΥΪΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ λέγει κάπου ὅτι ὑπάρχουν σκέψεις, αἱ ὁποῖαι ὁμοιάζουν μετὰ τὰς ἐπιστολάς σου...

Μακάριος ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ εὐτυχὴ ἀστέρᾳ. Αὐτὸς μόνος δύναται νὰ ὀνομάσῃ τὴν Εἰμαρμένην του...

«Ξεύρεις, ἀγάπη μου, ὅτι ἐγὼ δὲν τα χάνω εὐκολὰ! Ἐκαμὰ μίαν βαθυτάτην ὑπόκλησιν καὶ εἶπα:

«— Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς, τὸ χουλιάρι αὐτὸ θὰ το φυλάξω ὡς κειμήλιον εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν!»

«Ὁ Τσάρος ἐχαμογέλασε» μ' ἐχάιδευσεν εἰς τὸ μάγουλον καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Ἐστιατόριον.

«Ἐξῆλθομεν ὄλοι μαζί του, ἐν ἀταξίᾳ. Αἱ διδασκάλισσαι προσεπάθουν νὰ μας ἐπιβάλουν ὀλίγην τάξιν καὶ σιωπὴν.

«Ἐκτατοῦσε τὸ κασκέτο εἰς τὸ χέρι. Ἐξασα κάτι τοῦ ἐδῶσεν ἡ μητέρα¹⁾, κ' ἐκεῖνος, μὴν ἠξεύρων που νάφηση τὸ κασκέτο του, διὰ τὸ πᾶρῃ, τί ἔκαμε νομίζεις; Ἀπλοῦστατα, μού το ἐφόρεσεν!

«Φαντάσου πλέον τὴν χαρὰν μου!... Φαντάσου καὶ τὴν ζήλειαν τῶν ἄλλων!... «— Κ' ἐμέ! κ' ἐμέ!» ἐφώναζαν αἱ μικρότεραι: «βάλετέ μου τὸ κασκέτο σας, Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς!»

«Ἄς ἐφώναζαν ὅσα ἤθελαν! Τὸ κασκέτο τὸ ἐφορούσα ἐγὼ! καὶ τὸ ἐκράτησα εἰς τὸ κεφάλι μου ὅσα διήρκεσεν ἡ αὐτοκρατορικὴ ἐπίσκεψις. ὦ, ἀγαπητῆ μου! ἤθελα νὰ ἔδλεπες τί καλὸς που εἶνε ὁ Τσάρος! Φαίνεται ἀληθινὰ σὰν πατέρας, περιτοχιζόμενος ἀπὸ τὰ παιδιὰ του!

«Νὰ τί θὰ πῆ νὰ εἶσαι εἰς τὸ Ἀυτοκρατορικὸν Παρθεναγωγεῖον! Ἡ Δουλοίγχα μ' ἔκλαιε ποῦ θὰ εἶμαι τάχα κλεισμένη! Ναί! ἀλλὰ θὰ δοκιμάσῃ ποτὲ ὁ Τσάρος μὲ τὸ χουλιάρι τῆς τὴν σοῦπᾶν; Ἦ, θὰ τῆς φορέσῃ ποτὲ τὸ κασκέτο του;... Φαίνεται δὲ ὅτι ἐπισκέπτεται πολὺ συχνὰ τὸ Παρθεναγωγεῖόν σου, ὄλωσ διόλου αἰφνιδίως καὶ ἀνεπίσημως.

«Ἐρχεται κάποτε καὶ ἡ Τσαρίνα. Ἄλλ' αὐτὴν τὴν ὑποδέχονται μὲ περισσότερες τσιριμόνιες, μὲ μεγαλητέραν ἐθιμοτυπίαν. Δὲν εἰσέρχεται ποτὲ εἰς τὰς τάξεις. Μᾶς ἀραδιάζουν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς (εἵμεθα, ξεύρεις, πολλὰ ἑκατοντάδες) καὶ ὅταν εἰσέρχεται ἡ Ἀυτοκράτειρα, συνοδεουμένη καμμίαν φορὰν καὶ ἀπὸ Μεγάλας Δουκίσσης, ἀνακράζομεν ὄλοι ἐν χορῶ:

«— Καλημέρα σας, Μεγαλειοτάτη! Πῶς ἔχετε; Πῶς ἔχει ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ Ἀλέξανδρος Νικόλαβιτς!

1) Οὕτως ὀνομάζουν αἱ μαθήτριας τὰς Δευτεντριὰς τῶν Ἀυτοκρατορικῶν Παρθεναγωγείων, ἐν Ρωσίᾳ.

«Ἄ, ἐμένα μού ἀρέσουν καλλιτέρα αἱ ἐπισκέψεις τοῦ Τσάρου!... «Χαῖρε, ἀγάπη μου» σὲ φιλοῦ γλυκά-γλυκά.

Ἐπειδὴ σου φίλη ΜΙΤΣΑ ΖΑΒΟΡΩΦ.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἡ Πασέτη ἀπέμεινε σύννοος καὶ μελαγχολικὴ.

«Νὰ τί θὰ πῆ τυχερὸ κορίτσι! ἐσκέπτετο. Κ' ἐγὼ, ποῦ ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ ἰδῶ τὸν Τσάρον!...

«Μετά τινος ἡμέρας, ἠγγέλθη ὅτι ὁ Τσάρος θὰ ἤρχετο εἰς Μόσχαν, διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἐθνογραφικὴν Ἐκθεσιν, καὶ ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς του, θὰ κατῶκει εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Πέτερσβουργκ, κείμενα πλησίον τῆς πόλεως.

«Ἄ, ἂ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Πασέτη. Νὰ μιά καλὴ εὐκαιρία, καὶ δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ χαθῇ. Θέλω νὰ ἰδῶ κ' ἐγὼ τὸν Τσάρον! Καὶ διατί δὲν θὰ εἶχε, τὴν καλλιτέραν πένναν τῆς, καὶ μὲ διατί δὲν θὰ μου φορέσῃ κ' ἐμένα τὸ κασκέτο του;

«Μελίς ἐφθασε λοιπὸν ὁ Τσάρος, ἡ Πασέτη ἔλαβε τὸ ωραιότερον χαρτί ποῦ εἶχε, τὴν καλλιτέραν πένναν τῆς, καὶ μὲ τὸ καλλιτέρον τῆς γραφίμον, ἐχάραξε τὰς ἀκολουθοῦσας γραμμάς:

«Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς, «Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔμαθα ὅτι ἤλθατε νὰ μείνετε ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας Μόσχαν, καὶ ἐπειδὴ σὺς ἀγαπᾷς πολὺ, διότι εἰσθε πολὺ καλὸς, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σας ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον, καθὼς σὺς εἶδε καὶ ἡ Μίτσα Ζαβορώφ.

«Ἄλλὰ δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ κάμω διὰ νὰ σας συναντήσω! Δὲν ἔρχεσθε νὰ μου κάμετε μίαν μικρὰν ἐπίσκεψιν, Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς; θὰ χαρῶ πολὺ, πολὺ, νὰ ἰδῶ τὸν Τσάρον μου!

«Ὀνομάζομαι Πασέτη-Βλαδιμηρόβνα-Δολένσκη. Εἶμαι κορίτσι πολὺ φρόνιμο, ὁκτώ ἐτῶν, σπουδάζω πιάνο καὶ ὀμιλοῦ πόλιν καλὰ τὰ γαλλικὰ καὶ τὰ γερμανικὰ. Ὅσον διὰ τὰ ρωσσικὰ, βλέπετε ὅτι δὲν τα γράφω ἄσχημα! Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ πολλὰ λάθη αὐτὴ ἡ ἐπιστολή! Τὴν γράφω μόνη μου, χωρὶς νὰ εἴπω τίποτε εἰς κανένα. Ἄν τυχὸν ἔλθετε, Ἀλέξανδρε Νικόλαβιτς, σὺς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ εἰπῆτε εἰς τὴν μητέρα μου ὅτι σὺς ἔγραψα, διότι ἴσως μὲ μαλώσῃ πού το ἔγραμὰ χωρὶς τὴν ἀδείαν τῆς. Εἵμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε ὅτι ἡ μικρὰ Μίτσα Ζαβορώφ (ἐκείνη, ξεύρετε, ποῦ τῆς ἐπῆρατε τὸ χουλιάρι διὰ νὰ δοκιμάσετε τὴν σοῦπᾶν καὶ πού τῆς ἐφορέσατε ὑστερὰ τὸ κασκέτο σας, εἰς τὸ Ἀυτοκρατορικὸν Παρθεναγωγεῖον τῆς Πετροῦπόλεως) ἐθυμεισθε;

«Ἂμπορεῖτε λοιπὸν νὰ εἰπῆτε ὅτι ἡ Μίτσα σὺς ὀμίλησε περὶ τῆς φί-

1) Οὕτως ὀνομάζουν αἱ μαθήτριας τὰς Δευτεντριὰς τῶν Ἀυτοκρατορικῶν Παρθεναγωγείων, ἐν Ρωσίᾳ.

λης της Πασέτης και ότι έπεθυμήσατε να την ιδήτε.

«Ω! τί εύτυχης πού θά είμαι! και πώς θά παρακαλώ ήμέραν και νύκτα τόν Πανάγαθον Θεόν διά σας και διά την Τσαρίναν!

«Αλέξανδρε Νικόλαβιτς, σας χαιρετώ και ασπάζομαι εύλαβώς την χειρά σας.

ΠΑΣΕΤΗ-ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΒΝΑ-ΔΟΛΕΝΣΚΗ

«Κατοικώ εις την οδόν Τθέρσκοι, οίκια Δολένσκη. Έχω δε και τέσσαρα άλλα αδέρφια, πού θά χαρούν επίσης πολύ αν σας γνωρίσουν. Ίδου και τ' όνόματά των: Βαλδεμάρ, Σόνια, Δοσία, Γρίτσα.»

(Έπειτα τ'ό τέλος)

(Henriette Pravaz)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

15 Ιουλίου.

Ι δροσερά, τί ευεργετικά τα μελτέμια, τα όποια ήρχισαν να πνέουν αυτές τας ήμέρας! . .

Και ήτο πλέον καιρός. Τό θερμόμετρον, μολοντί ο μικρός εκείνος φίλος μου τό έδλεπε πάντος εις τήν ιδίαν θέσιν, ήγειν ύψωθή πολύ επίφθώς. . .

Ο ήλιος έκαιεν, εφλόγιζεν αμειλικτος όλην την ήμέραν. Ολίγον ακόμη, και τ'α μυαλά των δυστυχών αθηναίων θά έτηγανίζοντο μέσα εις τ'α κρανία των και θά μετεβάλλοντο εις . . όμελέττας.

Αλλ' ο Θεός δεν επέτρεψεν, εν τή απείρῳ του αγαθότητι, εν τοιούτον άνωφελές και σκληρόν μαγειρεύμα. Και ιδού, ότι διέταξε τούς ανέμους του να πνεύσουν δροσεροί και να σβύσουν την επικίνδυνον αυτήν φλόγα.

Αλλ' όσον ευεργετικά και αν ήνε τα μελτέμια, ήνε όμως και όλίγον τι όχληρά, εις τας Αθήνας τουλάχιστον. Η αιτία κυρίως ήνε ή σκόνη, ή περίφημος αθηναϊκή ή σκόνη, την όποιαν σηκώνουν εις σύννεφα τυφλωτικά και γεμίζουν με αυτήν τό έσωτερικόν της οίκιας.

Η εποχή δεν επιτρέπει να έχης κλειστά τ'α παράθυρα. Πρέπει λοιπόν να ξεσκονίζης κάθε τέταρτον της ώρας. Έπειτα ή έλευθερά κυκλοφορία του ανέμου διά θυρών και παραθύρων, σχηματίζει ρεύματα ισχυρά, τ'α όποια θέτουν εις κίνησιν όλα τ'α έλαφρά πράγματα, και παφασύρουν τ'α χαρτία, και κάμνουν τό γραφείον άνω-κάτω. Δι' ήμ'ας που γράφο-

μεν μάλιστα, τό πράγμα δεν ήνε καθόλου εύχάριστον, και πρέπει να λαμβάνωμεν σύντονα και αυστηρότατα μέτρα π'ι έσως, αν δεν θέλωμεν να βλέπωμεν τ'α χειρόγραφα μας, τ'ας έπιστολάς μας, τ'α χαρτία μας, φεύγοντα και πετώντα έλαφρά ως χρυσαλλίδες εις τόν άέρα. . .

Αλλά δεν πρέπει να παραπονούμαι. Μόνον μία φίλη μου ίσως έχει τό δικαίωμα να παραπονεθ'η. . . Ο κακός άνεμος της έπήρε μίαν έπιστολήν και την έφερε—τί εύτυχης σύμπτωσις! —ακριβώς εις τας χειράς μου. Μάλιστα, την ηώρα εις τόν δρόμον. . .

Είνε κομψή έπιστολή, ροδόχρους, καλογραμμένη, δροσερά, — έπιστολή μ'ας εξαδέλφης της, την όποιαν τ'η στέλλει από την έξοχ'ήν της. Θά την αντιγράψω έδω παραλείπων μόνον την υπογραφήν και τόν τόπον της προελεύσεως. Φαντάζομαι την έκπληξιν και των δύο, όταν θά την ιδούν. Αλλ' εγώ επί πάση θυσία, θέλω να στολίσω με όλίγην δρόσον, με όλίγον άρωμα έξοχ'ής, τ'ας σελίδας του Ημερολογίου μου. Και τό ευεργέτημα αυτό θά τό όφείλω εις τ'α μελτέμια. . .

Ίδου ή έπιστολή:

Er 12 Ιουλίου 1897.

«Αγαπητή μου, «Θέλεις να σου είπω πώς περνά έδω; Θαυμάσια! Θαυμάσια! . . Αλλην λέξιν δεν εύρίσκω, διά να ή χαρακτηρίσω την ήσυχον, την γλυκειάν, την δροσεράν και άφελ'ή αυτήν ζωήν.

«Έξυπνούμεν τό πρωί πολύ ένωρίς τακτικά εις τας πεντέμισ' κάποτε και από τας πέντε. Μίαν ήμέραν μόνον έξυπνησα ένωρίτερα και είδα την άνατολήν του ήλιου. Έβγήκε, ξεύρεις, μέσα από την θάλασσαν, χρυσοπόρφυρον, γαληνιαν, θαυμασιαν. Αχ! τί ώραία ανατολή! Πώς ήθελα να την βλέπω καθημέραν! Αλλά ήνε όλίγον δύσκολον διότι τότε πρέπει να κοιμούμαι πολύ ένωρίς. Και έδω αι νύκτες ήνε τόσον ώραιαι, τόσον μαγικαί, ώστε με πολλήν μου λύπην και όσω τό δυνατόν άργά πηγαίνω εις τό κρεβάτι.

«Αλλά τί ύπνος! τί γλυκός και μακάριος ύπνος! Ούτε ζέστη, ούτε ψύλλοι, ούτε χοροί, ούτε κουνούπια, ούτε κακοστομαχία. . . Βλέπω τ'α όραιότερα όνειρα. Συχνά μου φαίνεται ότι έχω πετέρυγας και ότι εύρίσκομαι εις τόν Παράδεισον. Συχνά — ήνε ανάγκη να σου όρμισθώ;—όνειρεύομαι και σένα πλησίον μου. Αλήθεια, τότε λοιπόν θά έλθετε; Μού τό ύπεσχέτης τρεις φορές εις τώρα!.

«Τό πρωί πίνωμεν τό γάλα μας εις ένα κίβκι κοντά εις την θάλασσαν, με πολύ ώραίαν όθαν. Μένωμεν έδω, και συνομιλούμεν, εργαζόμεθα και αναγιώσκο-

μεν—είνε περιττόν να σου είπω ότι εγώ προτιμώ τ'ας «Διαπλάσεις» μου, —έως να ζεστάνη καλά ή ήμέρα. Τόγε πηγαίνωμεν εις τό λουτρόν. Να ιδής τί ώραία πού έμαθα να κολυμβώ! Ούτε φουσκες τώρα πλέον ούτε τίποτε. . . Η μαμά μου λέγει να διαγωνισθώ εις τούς προσεχείς Ολυμπιακούς Αγώνας. Θά με ιδής και συ και θά μου π'ης. . .

«Έρχεται κατόπιν ή ώρα του φαγητού και του ύπνου. Όρεξις θαυμασία και ύστερα νύστα πρώτης τάξεως! «Τό άπόγευμα κάμνωμεν έκδρομάς τότε με την βάρκα, — ότε και φαρεύομεν,—πότε με γαϊδουράκια, πότε πεζή. Τί ώραία πού ήνε! Φαντάσου ένα νησάκι, καταπράσινον όλον από πεύκα. Τό μάτι χορταίνει πράσινον και κυανούν, τ'α ώραίότερα χρώματα. Αλλά πώς να σου περιγράψω την ευωδίαν και την δροσερότητα του τόπου; την καλλονήν της θαλάσσης, την χάριν του όρίζοντος πέριξ, με τ'α εύγραμμα βουνά; Πρόσθεσε εις αυτά την αγαθότητα και την φιλοξενίαν των χωρικών, τ'ας γραφικάς των ένδυμασίας, τ'α άφθονα γάλατα, τ'α ώραία φρούτα, τό κρύον νερόν,—και θά λάβης μίαν μικράν ιδέαν περί του Παραδείσου μου. . .

«Τό βράδυ, κουρασμένοι συνήθως, μένωμεν εις τό σπίτι. Έρχονται μερικοί φίλοι και καθήμεθα εις την ταράτσαν. Έμπρός μας, άμα τελειώσουν τ'α πεύκα, άρχίζει ή θάλασσα, άρχίζουν τ'α βουνά. Και άπ' έπάνω μας απλώνεται ο ούρανός με τ'α άπειρα διαμάντια του. Πώς μάρέσει να κυττάζω τ'αστέρια! Μένω προσηλωμένη ώρας όλοκλήρους. Δεν ήξεύρω κ' εγώ διατί. Η συνομιλία γύρω μου ήνε ζωηρά ο Περικλής τούς κάμνει και γελοούν πού ξεκαρδίζονται και εγώ εκεί, καρφωμένη 'στ' αστέρια. Ο Νίκος με πειράζει και μου λέγει να γίνω άστρονόμος. Αλλά δεν αισθάνομαι καμμίαν κλίσιν. Μού άρέσει να πέρνω τ'αστέρια για διαμάντια, τίποτε άλλο. Και αν ήτο από την κλίσιν μου αυτήν να διαλέξω επάγγελμα, θά έγινόμην άδαμαντοπόδις!

«Άρκετ'α σοφ'εφωάρισσα. Παύω, διότι φεύγει ο άνθρωπος πού θά πάρη τό γραμμα να σου τό στείλην διά του ταχυδρομείου της (διότι, ξεύρεις, έδω δεν υπάρχει ταχυδρομείον.) Περιμένω γράμμα σου, και πολύ περισσότερο, περιμένω σε την ιδίαν. Τί καλά πού ήνε να ζ'η κανείς εις αυτήν την έξοχ'ήν! Σε βεβαιώ ότε δεν ήθελα καλλίτερον βραβεϊόν διά τό άριστά μου, και κάθε Κυριακήν πού έρχεται ο μπαμπάς τόν φιλω πολύ-πολύ, διά την εύτυχίαν πού μου έπροξένησεν εφέτος. Σε γλυκοφιλω Η εξαδέλφη σου

16 Ιουλίου.

Είς τό Ζάππειον. Ο μπαμπάς του Αλέκου λησμονεί να φάγη τό παγωτόν του, βυθισμένος εις μεγάλην συζήτησιν μ' ένα φίλον του. Και τό παγωτόν βαθμηδόν αναλύεται.

Ο μικρός Αλέκος, ο όποίος πρό πολλού κατεβρόχθισε τό ιδιόν του, τό βλέπει πολύ ανήσυχος, και κάθε τόσον τραβά από τό φρέμα τόν πατέρα του και τ'ω λέγει:

—Μπαμπά! θά σου κρυώση τό παγωτό σου!

Την δειλιαν συνήθως συνοδεύει μοχθηρία την άνδρειαν συνοδεύει αγαθότης. Φ.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ [ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΑΣ] (Συνέχεια 'Ιδε σελ. 230)

«Η Γίθα και ο υίός της έκοπίαζαν πολύ διά να πηγαίνω καλά τό θέατρον. Ο Τσίκος μόνος του άνεπλήθρονεν όλόκληρον όρχήστραν. Είχεν έπάνω του ένα πλήθος έργατα: καπέλλον με κουδούνια, τρίγωνον, κρόταλα, τύμπανον, συρίκτραν, σάλπιγγα, κ' εγώ δεν ήξεύρω τί άλλο! Και έπαιζε με τό κεφάλι του, με τό στόμα του, με τ'α χέρια του, με τούς άγκωνάς του, με τ'α γόνατά του, με τ'α πόδια του:

Και τίν, τίν, τίν! Και μπρούμ, μπρούμ, μπρούμ! Και πάν, πάν, πάν! Και τείγκ, τείγκ, τείγκ! Και τάμ, τάμ, τάμ!

«Μόνος του έκαινε φουροβο σαν είκοσι! Αυτήν την μουσικήν ήθελα να ήκουε ή κυρία Βέρθα ή ο κύριος Βορέας, πού δεν τους ήρσε όταν έπαιζα εγώ πιάνο!

«Η Γίθα πάλιν έφορούσεν εις τό κεφάλι πτερά, και εις τό λαϊμόν τό περιδέρατον πού μου είχε κλέψη. . . Και άμα ή μουσική του Τσίκου εσύναζε τό πλήθος άπέξω από τό παράπηγμα, ή Γίθα έβγαζε λόγον, έκθειάζουσα όλα τ'α θαυμάσια που ύπήρχον εις τό θέατρον, και πολλά άλλα ακόμη, τ'α όποια δεν ύπήρχον. Τός έλεγε, παραδείγματος χάριν, ότι αν έλάμβανον τόν κόπον να εισέλθουν, θά έδλεπαν σκύλους γυμνασμένους, μίαν δικέφαλον γίδα, και την βασιλισσαν των γιδών, πρώην χορευτριάν εις τό Μέγα Θέατρον του Μελοδραματος. Αλλά τός έλεγεν ακόμη ότι θά έδλεπον μίαν Γοργόναν, μισή γυναίκα και μισό φάρι, έναν άνθρωπον με κεφάλι κτυπούσα τας ώρας και συνθέτα λέξεις με γράμματα. Εγώ έκοπίαζα περισσότερο από όλους' αλλά ή αλήθεια ήνε, ότι έμ' έχειροκροτούσαν καιπερισσότερον από τόν κοινόν ήχαριστέϊτο τόσον πολύ από την τέχνην μου, ώστε εις τό τέλος έ-

«Όταν εισήρχοντο άνθρωποι, ή Γίθα εισήρχετο και αυτή, και τότε έτρωγε στυπία άναμμένα, εκατάτινε σπαθία, έκαμνε ένα σωρό παιγνίδια.

«Ο Τσίκος άφηνε την όρχήστραν του και ήρχιζε γυμνάσματα ίσορροπίας. Έκρατούσε τ'α καθίσματα εις την άκραν της μύτης του και έχόρευεν έπάνω εις τό σχοινί.

«Κατόπιν έπαρουσιάζοντο οί σκύλοι. Έπαιζαν κωμωδίας, ή μάλλον παντομίμας. Από αυτάς ήρσε περισσότερα

λησμονούσε να ζητήση την Γοργόναν ή τό παιδί με τό κεφάλι του άγριοχοίρου' Αν δε κατά τύχην καμμία φωνή απαιτούσε αυτά τ'α τέρατα, ή Γίθα άπεκρίνετο με την μεγαλητέραν άφέλειαν, ότι ήτο πλέον άργά διά να εξακολουθήση ή παράστασις, ή ότι τ'α τέρατα, κουρασμένα από την παράστασιν της προτεράιας, είχαν πέση διά να κοιμηθούν, ή ότι έλειπαν, έπειδή εζήτησε να τα ιδ'η ο Αυτόκράτωρ. . . Και οί άνθρωποι τό έπίστευαν αυτό και έφευγαν χωρίς παράπονον.

«Η χείρ του Πρεσβυτου κατέπεσε βαρεία επί της παρεΐας του Έκτορος». (Σελ. 227, στήλ. α')

εις τό κοινόν ο «Διποτάκτης». Όλοι οί σκύλοι ήσαν ένδεδυμένοι ως στρατιώμας και να μας μοιράζη καμτσικιές. Πρέπει όμως να όμολογήσω ότι εγώ έτρωγα της όλιγώτερες, έπειδή έκαιμα καλά τό μέρος μου και τό κοινόν μ' αγαπούσεν έξαιρετικώς. Ημουν «χρόμα ζωντανό» κατά την φράσιν αυτού του Έλ Ρόσσου.

«Σιγά-σιγά έσυνείθισα την μεταβολήν αυτήν της τύχης μου. Τ'α χειροκροτήματα και έν γένει ή καλή υποδοχή του νέου αυτού κοινού μ' έκαιμαν επίτέλους να τό συμπαθήσω. Είτε από χέρια άσπρα, είτε από χέρια λερωμένα, είτε από άβρα άριστοκρατικά χέρια, με γάντια και με διαμαντένια δακτυλίδια, είτε από χονδρά έργατικά χέρια, τ'α χειροκροτήματα ήνε πάντα χειροκροτήματα, και ήμεις οί καλλιτέχνηι αγαπώμεν τόν ήχόν των περισσότερο από κάθε άλλο πράγμα!

«Επειτα είχα και την φίλιαν του Πιστού

«Όταν εισήρχοντο άνθρωποι, ή Γίθα εισήρχετο και αυτή, και τότε έτρωγε στυπία άναμμένα, εκατάτινε σπαθία, έκαμνε ένα σωρό παιγνίδια. Ο Τσίκος άφηνε την όρχήστραν του και ήρχιζε γυμνάσματα ίσορροπίας. Έκρατούσε τ'α καθίσματα εις την άκραν της μύτης του και έχόρευεν έπάνω εις τό σχοινί. Κατόπιν έπαρουσιάζοντο οί σκύλοι. Έπαιζαν κωμωδίας, ή μάλλον παντομίμας. Από αυτάς ήρσε περισσότερα λησμονούσε να ζητήση την Γοργόναν ή τό παιδί με τό κεφάλι του άγριοχοίρου' Αν δε κατά τύχην καμμία φωνή απαιτούσε αυτά τ'α τέρατα, ή Γίθα άπεκρίνετο με την μεγαλητέραν άφέλειαν, ότι ήτο πλέον άργά διά να εξακολουθήση ή παράστασις, ή ότι τ'α τέρατα, κουρασμένα από την παράστασιν της προτεράιας, είχαν πέση διά να κοιμηθούν, ή ότι έλειπαν, έπειδή εζήτησε να τα ιδ'η ο Αυτόκράτωρ. . . Και οί άνθρωποι τό έπίστευαν αυτό και έφευγαν χωρίς παράπονον.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλάξουν : Η *Ευτέρπη* με την *Αρχυρα* της *Ελπίδος* — ο *Λέων της Νεμέας* με το *Έτσι μάρσεει* και με την *Βούσπδα* — ο *Όλυμπος Ζεύς* με τὰς βραβεύσεις : *Αννα Φραγκίσκου*, *Μαρίαν Παυλάκη*, *Χριστίαν Δεσφύλα* και *Ειρήνη Μουρούλη* — ή *Αυμλία Βιμαρμένη* με το *Έτσι μάρσεει*, *Αλκωνίδα Ημέραν*, *Τοιτσιμπάδα*, *Αδρ Κιχώτη*, *Αργίαν Αμερικανίδα* και *Μαρίαν Παυλάκη* — ο *Μδδλος Πατρών* με τὸν *Αχαϊκὸν Δρομέα*, *Ανθισμένην Αμυγαλιὰν* και *Ταχυδρόμον Περιστεράν* — ο *Πελοπόννησος* με τὸν *Χαλαρόν Κόσμον*, *Ναυτοπούλα*, *Αρχιζιάνιον* και *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου* — ο *Μυλόροδος* με τὸν *Άνεμοστρόβιλον* — ο *Τζι-Τζι-Μπομ-Μπομ* με τὴν *Άπτερον Νίχην* (τὴν ὅποιαν γνωρίζει) *Ταπεινὸν Ίον*, *Λέοντα τῆς Νεμέας*, *Κόντε Ραπανάκη*, *Φερσένυχον Χρυσάλλιδα* και *Μικρὰν Μάγισσαν* — το *Έτσι μάρσεει* με τὸν *Ήρωα Γαριβάλδην*, *Ναυτοπούλα* και *Κόντε Ραπανάκη* — ο *Κονταλιανὸς* με τὸν *Περικαλλὴ Βόσπορον* και τὸν *Λέοντα τῆς Νεμέας* — ή *Παπαρούνα τῆς Πεντέλης* (ή ὅποια θέλει νὰ κάμη ἕνα μεγάλον λεύκωμα, ἀπὸ 50 τετράδια!) με τὴν *Θέλπουσαν*, *Δεσφ. Καρδερίαν*, *Τοιτ-Τοιτ*, *Εὐαίσθητον Καρδίαν*, *Αργιολοιανταφυλλίαν*, *Μαγεμένην Αερογιάλιαν*, *Ὀκίποδα Αχιλλέα*, *Φωτοβόλον Τόξον* και *Τρεχαγροπόπουλον* — ή *Διχμάλωτος Κελιδὸν* με τὴν *Περικαλλὴν Μελωδίαν*, *Καλλιτέχνην Διαβολοκίχην*, *Αρχιζιάνιον*, *Ποιμενικὴν Φλογεράν* και *Αργίαν Αμερικανίδα* — και ὁ *Λόρδος Βύρων* με τὸν *Φιλόσοφον Αδαξάρταν*.

Τοξόβουδα Ἀρτεμιν (τὴν ὅποιαν συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπῆτης της γιαγιάκας, καθὼς και τὸν φίλον μου *Καραθόρατον*) *Μόζαρτ*, *Ναυτίλον* (τὶ ὠραίες συντροφίαις ποῦ ἔχει!) *Εὐκράτορ Ζώνη* (ὅσον συχνὰ και ἐν μου γράφει, δὲν θὰ τὴν βαρυνθῶ!) *Ἄρδαλουσιαν* (ἔστειλε τὴν ἀπόδειξιν εἰς τὸν κ. Κ. ἀλλὰ δὲν εἶχε λάβῃ ἀκόμη ἐντολήν) *Ταρία-Ταρέλα*, *Αρχυρα τῆς Φιλίας* (ἔφες αὐταῖς, οὐ γὰρ ὄδασι τί λαλοῦσι!) *Λευκὸ Μανουσάκι* (δὲν πειράζει, ἀγαπῆτόν μου, ἀρκεῖ ἡ καλὴ σου διάθεσις) *Ἐνοσίχθονα Ποσειδῶνα* (τὸν ὅποιον και συχαίρω) *Σόλωντα τὸν Νομοθέτην* (Συχαίρη τῆρα. (Δὲ ἔως τώρα ἔ; μπράβο!) *Άδραν τὸν Φαλήρου*, *Αδρ Κιχώτην*, *Ἀλέξανδρον Οικονομίτην* (ἔστειλε και ἄλλας ἀγγελίας) *Δελφίνα τὸν Εὐξείνην* (δὲν πειράζει· τοῦ χρόνου τὰ λέγει, δυνατώτερα!) *Φιλέλληνα Μικρασιάτην*, *Μέλαρα Ἀετὸν* (τὴν ἔλαβα) *Νυμφὴν τῆς Ἄβδου*, *Άνεμόνην* (τὴν παραπέμπω εἰς τὸ *Ἡμερολ. τοῦ Φαίδωνος*) *Κόντε Ραπανάκη*, *Μαγεμένην Αερογιάλιαν*, *Λευκὴν Πεταλούδα*, *Τρεχαγροπόπουλον*, *Σκανδαλιάρην*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Χαραυγὴν* και τὰ δελφία τὸν, *Μέγαν Ἀλέξανδρον*, *Ἐρσθὸν Σταυρόν* (δύναται νὰ μου γράψουν και αἱ ἄλλαι ἀδελφαί του.) *Στέφανον Κότινον*, *Χρυσόψαρον* κτλ. κτλ.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταί τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἀν δὲν δύναται νὰ στῆλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπευθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίτας κ. κ. *Ἀδελφοὺς Χάιτα*, εὐγενεῶς ἀποδεχθέντας, κατόπι παραλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν εὐκολίαν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν «Διάπλασιν» καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιότερων ἐτῶν συνδρομῆς, εἰς οἰασδήποτε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύναται νὰ στῆλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ. κ. *Ἀδελφοὺς Χάιτα*, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράρονται και νέου συνδρομηταί εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παιδῶν».

ΤΟΜΟΙ
„THE ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“
 ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς : 4.5.6.7.9.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23.24) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὸς Ἐπαρχίας, και πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΣ 6 (οἱ ἐξῆς : 1.3.8.12.13.14) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.
 ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
ΤΟΜΟΣ 3 τῶν ἐτῶν 1894, 1895 και 1896 ὡν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδεται φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.
ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται και αἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημερινῆς δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, ποσισθῆναι και φρ. 3 διὰ τὸ δεσμον ἐκάστης δυάδος τόμων.
ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλόσποντες κατοικίαν συνδρομηταί νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν ἐναν τὴν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες και 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν διαπλάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΤΟ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδότην τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν*, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντῶς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομνημάτων, συναλλαγματίων, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα κατ' ὅσον 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ και εἰς γραμματόσημον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 19 Ἀυγούστου ε. ἔ.
365. Συλλαβόγραφος.
 Ὁ Μωῦσῆς ὁ παλαιὸς τὴν ράβδον του κτυπῆσας, νὰ ἀναβλύσῃ ἔκαμε πηγὴ ἐκ γῆς ἀχμώσης. Σὺ, τρία μόνον γράμματα εἰς σύνδεσμον κολλήσας πηγὴν ἀρχαίαν δύνασαι εὐθὺς νὰ ἀναδῶσῃς.
 Ἐστὴν ἡ ἀπάντησις : Ἄνεμοι, Ἄνεμοι, Ἄνεμοι.
364. Λεξιγράφος.
 Τὸ πρῶτον εἶνε φίλη μας· μετὰ δὲ ἔρωτῶ τὸ σύνολόν μου Βασιλεῦς· τὴν λύσιν σοῦ ζητῶ.
 Ἐστὴν ἡ ἀπάντησις : Μιχαῆλ Τσουβάλης.
365. Στοιχειόγραφος.
 Σβῆσε κα και γράψε μὲ και θὰ μάθῃς ἐς τὴ στιγμὴ, πως ἐν μέλος σου θάβρω κα' εἰς τὸν νοῦν σου θὰ πηδῆσῃ.
 Ἐστὴν ἡ ἀπάντησις : Τρομέρα.
366. Λεῖψωμα δημῶδες.
 Κλίνω τὸ σεντόνικόν μου και κρόσια ἀφίνω ἀπ' ἔξω.
 Ἐστὴν ἡ ἀπάντησις : Μαγεμένης Ἀερογιάλιος.
367-371. Σύνθεσις λέξεων.
 Νὰ συναμολογηθῶσι καταλλήλως αἱ κάτωθι ἔκδοσι συλλαβαί ὡστε νὰ ἀποτελεσθῶσι δι' αὐτῶν πέντε κύρια ὀνόματα ἀνδρῶν.
 Με-λα-νη-σ-γα-ρι-θη-σ-α-χα-μ-ων-τρι-γε-ρι-δι-ο-σ-μη-ο-πι-ευ-δει-ο-σ.
 Ἐστὴν ἡ ἀπάντησις : Ἀδὰμ Κ. Θεοφιλάκτου.
372-376. Μαγικὸν γράμμα.
 Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις :
 Ναῦς, ὄρος, κακός, ὄμιος, ὕμνος.
 Ἐστὴν ἡ ἀπάντησις : Στεφάνου Κοτίνου.
377. Μεσοστιχίς.
 Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἐξῆς ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἡπείρου :
 1, Πόλις τῆς Θεσσαλίας. — 2, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. — 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. — 4, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. — 5, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. — 6, Ἐπαρχία τῆς Τουρκίας. — 7, Ἀρχαῖος Ἕλληνας λιρικὸς ποιητής. — 8, Εὐρωπαϊκὸν Κράτος.
 Ἐστὴν ἡ ἀπάντησις : Δο-λα-ο-λ-μ-ι.
378. Λογοπαύγιον.
 Ποῖος ἄνθρωπος εἶνε μῦθος ;
 Ἐστὴν ἡ ἀπάντησις : Τεῖν-Τοῖν.
379. Φωνηγενοδότης.
 φλ-ε-μ-σ-ν-κ-μ-σ-ε-φ-σ-ν.
 Ἐστὴν ἡ ἀπάντησις : Φιλέλληνας Μικρασιάτης.

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 14 Ἰουλίου 1897.
292. Ἄλκυον (ἄλκη, ὄν). — **293.** Κύκνος, κύκλος. — **294-295.** 1, Πειραιεὺς, 2, Ἀδριασσα. — **296-300.** Ἡ ἀντικαταστάσις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων θ, ρ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε βράχος, βάρος, ράβδος, βροχή, βρύον.
301. ΑΡΓΟΣ. 302. 1, Σαμάρας, 2, Ἀσκόσ, 3, Κασάνδρα, 3, Παναμάς, 4, Ἀραράτ, 5, Ἀθῆνα.
303. Τίποτε δὲν τελειώνει τὸν φροντίζοντα ὄχι μόνον νὰ τον ὑπερασπίσῃς, οὐδὲ τὸσον κακὰ ὅσον ἐροθῆθῃ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνεπιδόμεινον ὑπὸ τοῦ Ἰ. Πουργιῶν τῆς Παιδείας ἀς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῶς παρεκκλινόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπερησίου, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἄς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

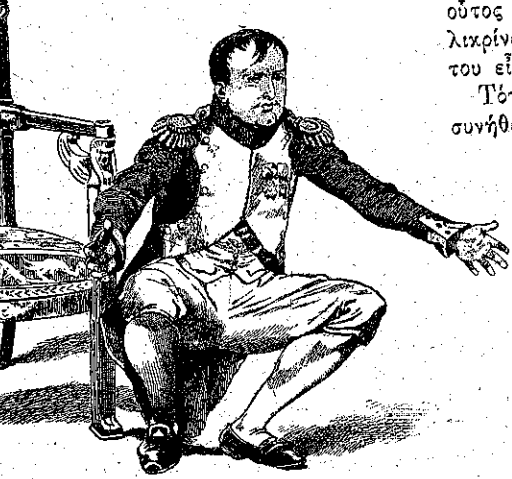
ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐξωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8. Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς και εἶνε προπληρωταί δι' ἕν ἔτος.
 ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Ἀἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιώσεως
 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ἰουλίου 1897 Ἔτος 19ον. — Ἀριθ. 34
 Περίοδος Β'. — Τόμος 4ος.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 233)

Τῷ ὄντι, ὁ Ναπολέων δὲν εἶχε θυμώσῃ διδόν διὰ τὸ ἀτάκτημα ἐκεῖνο τοῦ Ἐκτορος, τὸ ὅποσον ἐχαρακτήρισεν ὡς κίνημα ἀγάπης και ἀφοσιώσεως—ὡς ἦτο και πράγματι.
 — Πόσων ἐτῶν εἶσαι ; τὸν ἠρώτησε τὴν ἐπομένην, ὅταν ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὅποιος ἦτο τῆς ὑπηρεσίας ἀκόμη, εἰσήλθε διὰ νὰ λάβῃ δέξια διαταγῶν.
 — Δεκαεξ ἔτων, Μεγαλειότατε... Ὅα τα κλείσω τὸν Σεπτέμβριον.
 — Και ἐπειδὴ τώρα εἶνε Ἀπρίλιος, ἀρα εἶσαι μόλις δεκαπέντε και ἡμίσεως.
 Ὁ Ἐκτωρ δὲν το ἤκουσε με πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ὅπως ὄλα τὰ παιδιά, ἤθελε, βλέπετε, νὰ εἶνε μεγαλῆτερος...
 — Ἄς εἶνε ! εἶπεν ὁ Ἄυτοκράτωρ. Και τί λέγουσιν οἱ Ἀκόλουθοι διὰ τὸν παρασκευαζόμενον πόλεμον ;
 — Ὅλοι χαίρονται, Μεγαλειότατε, και ὀνειρεύονται ὅτι θὰ τοὺς πάρει μαζί σας... ἐγὼ πρῶτος !
 — Καίμενο παιδί ! εἶπεν ὁ Ναπολέων, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νεανίσκου. Ὅα εἶνε πόλεμος φοβερός ! Διὰ νὰ μετρηθῇ κανεὶς μετὴ κτυπήσῃ μέσα εἰς τὴν φωλεάν της, πρέπει νὰ πάρῃ ἄνδρας δοκιμασμένους, και ὄχι παιδιά ! Ὅχι, δὲν θὰ σε πάρω εἰς τὴν Ρωσσίαν· πιθανὸν μόνον νὰ με συνοδεύσῃς εἰς τὴν Δρέσδην· κατόπι θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ Παρίσι, ἢ μάλλον εἰς τὸ Σαιν-Κλύ. Ὅα ἐξακολούθησῃς τὰς στρατιωτικὰς σου σπουδάς, θὰ γίνεσαι ὀλονὲν ἱκανὸς διὰ νὰ με ὑπηρετήσῃς εἰς μέλλοντας πολέμους, και συγχρόνως θὰ περιποιησῇς τὸν υἱόν μου. Σοῦ ἀναθέτω τὸν φροντίδα ὄχι μόνον νὰ τον ὑπερασπίσῃς, ἀλλὰ προπάντων νὰ τον διασκεδά-

ζῆς. Κανεὶς δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ το κάμη καλλίτερα σου. Στάσου μάλιστα, νὰ σε παρουσιάσω.
 Ἐκρούσε τὸν κώδωνα. Ὁ θαλαμηπύλος προσήλθε :
 — Παρακαλέσατε τὴν παιδαγωγὸν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ μου φέρῃ ἐδῶ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα !
 Μετ' ὀλίγον ἡ «Αὐτοῦ Μεγαλειότης»

εἰσήρχετο, φερομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κομήσεως Μοντεσκιού.
 — Βάλετέ τον κάτω, κυρία κόμισσα, ἀνέκραξεν ὁ Ἄυτοκράτωρ μόλις τὸν εἶδε, και ἀφήσατέ τον νὰ περιπατήσῃ μόνος του.
 Ἡ κόμισσα ὑπήκουσε· και τὸ παιδίον με ἀμφίβολον ἐτι βῆμα, στηριζόμενον εἰς τὰ ἐπιπλα, πότε μετὴ τὴν χεῖρα και πότε μετὴ τὴν ἄλλην, ἔτρεξε πρὸς τὸν Ἄυτοκράτορα, ὁ ὅποιος ἐπερίμενε, κάμφας τὰ γόνατα διὰ νὰ χαμηλώσῃ, με ανοικτὰς ἀγκάλας...
 Ἦτο ὀραϊώτατον παιδίον, ὀλωδεδιόλου διάφορον τοῦ βρέφους μετὴ τὸ ρικνὸν και κατακόκκινον πρόσωπον, τὸν ὅποιον ὁ Ἐκτωρ εἶχεν εὐρὴ τὸσον ἄσχημον ἐντὸς τοῦ λίκνου. Ἦτο τώρα ἐνὸς ἔτους και πλέον. Οἱ ξανθοὶ του βόστρυχοι ἐπλάισιουν χαριτωμένον πρόσωπάκι, τὸ ὅποιον ἐφώτιζον δύο μεγάλοι ὀφθαλμοὶ κυανοὶ με βλέμμα γλυκὸ και συγχρόνως ζωη-

ρόν. Τὸ εὐρὸ και ὕψηλόν μετώπον του ἐμαρτύρει εὐφυίαν, αἱ δὲ παρεΐαι του ἐλαμπον ἀπὸ χρώματα ὑγείας. Γέλωσ φαιδρὸς και εὐνηχος, ὡς κελᾶδην πτηνοῦ, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ ὠραῖόν του στοματάκι, ὅπου οἱ νεοφυεῖς ὀδόντες ἐστὶλον ὡς μικροὶ μαργαρίται.
 Ὅθεν, ὅταν ὁ Ἄυτοκράτωρ τὸν ἐλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του και τον ἐτοποθέτησεν ἀπέναντι τοῦ Ἐκτορος, ἐρωτῶν τὸν Ἀκόλουθον πῶς του φαίνεται, οὗτος ἀπήντησε μετὴν μεγαλητέραν εὐλικρίνειαν, ὅτι οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν του εἶδεν ὠραιότερον παιδίον !
 Τότε ὁ Ἄυτοκράτωρ ἤρχισε κατὰ τὴν συνήθειάν του, νὰ παρημιθῇ τὰ σημεῖα τῆς

Ἐτρεξε πρὸς τὸν Ἄυτοκράτορα, ὁ ὅποιος ἐπερίμενε με ανοικτὰς ἀγκάλας... (Σελ. 241, σὴλ. 6').
 ὁμοιότητος, πραγματικὰ ἢ φαντασιώδη, τὰ ὅποια εὕρισκε μεταξὺ αὐτοῦ και τοῦ υἱοῦ του.
 — Ὁ τύπος τοῦ προσώπου του εἶνε ἀκριβῶς ὁ ἰδικός μου, ἐλεγεν. Ἔχει τὸ μετώπον μου και τὸν πώγωνά μου. Ἄλλὰ τὰ μάτια μας προπάντων εἶνε ἴδια και ἀπαράλλακτα. Ἀπὸ τὴν μητέρα του ἐπῆρε μόνον τὸ χρῶμα και τὰ μαλλιά· και ἔλαμνε πολὺ καλά ! Νὰ ἤξευρες δὲ τί ἐξυμνον ποῦ εἶνε ! Ἀπὸ τώρα ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ ! δεκατριῶν μηνῶν, φαντάσου !